

ANNE
FRASIER

A
TESTSZÁMOLÓ

A Thriller Awarddal díjazott
A TESTOLVASÓ folytatása.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

ANNE
FRASIER

A TESTSZÁMOLÓ

A TESTOLVASÓ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

1. FEJEZET

AZ EMELETI LAKÁSBAN ÉLŐ NŐ már megint sikoltozott. Nem átlagos sikolyok voltak, már ha létezik egyáltalán olyan, hogy átlagos sikoly. Nem szexuális örömről vagy meglepetésről tanúskodtak, hanem rettegésről, fájdalomról, félelemről. Olyan velőtrázó sikolyokat hallatott a nő, hogy Elliot első alkalommal hívta a 911-et.

A rendőrök szirénázva, villogó fényekkel érkeztek a helyszínre, csizmájuk dübörgött a lépcsőn. Kiabálás, majd halk beszélgetés hallatszott fentről, aztán az egyik járőr bekopogtatott Elliot ajtaján.

– Minden rendben – biztosította a rendőr.

– Megsérült valaki? – kérdezte Elliot, aztán egy rosszabb eshetőség is az eszébe jutott. – Vagy meghalt?

– Csak egy rémálom volt.

Rémálom. Mégis miféle rémálom lehetett?

Úgy tűnik, csak egy a sok közül, mert a nő rendszeresen sikítózott, mire Elliot egy seprút készített az ágya mellé. Amikor a nő sikoltozni kezdett, egyszerűen csak felzörgött a fanyéllal. A félelmetes sikoltozás megszűnt, Elliot pedig békésen aludhatott tovább.

A nő Jude Fontaine volt, nyomozóként dolgozott. Amikor Elliot összefutott vele a ház bejáratánál, a nyomozó halványan elmosolyodott, néha még oda is köszönt neki. A köszönést azonban nem követte más, sem alapos kérdezősködés, sem egy meghívás kávéra. Elliot igazából el sem tudta képzelni, hogy Fontaine nyomozó a konyhapultjánál sütit majszolna, közben meg könyvekről, filmekről vagy zenéről beszélne.

Mégis...

Elliot többé-kevésbé megértette, hogy a nyomozó min mehet keresztül. Minneapolisban és a város határain kívül is mindenki ismerte a történetét: három évig fogva tartották, megerőszkolták és megkínózták, de sikerült megszöknie. Ha Fontaine csak egy kicsit is beszédes lett volna, Elliot mesélt volna neki a saját fura gyerekkoráról. Így azonban csak távolról figyelte a nyomozót, közben azon töprengett, hogy vajon jól van-e, és közben biztos volt benne, hogy jól jönne neki a segítség.

Most beletörődve, szinte automatikusan nyúlt a seprűért, és kopogtatni kezdett a mennyezeten. Néhány perccel később telefoncsörgést hallott, aztán léptek kopogtak, finoman becsukódott egy ajtó, majd valaki leszaladt a lépcsőn. Elliot elszundított, de aztán egy motor berregése ismét felriasztotta.

Jude Fontaine elhagyta az épületet.

2. FEJEZET

Egy órával korábban

LEGÖRDÜLT A VÉGEFŐCÍM a művészmozi sötét vetítőtermében. Mitchell a kijárat mellől jártatta ide-oda a zseblámpája fényét a még helyükön ülő nézők között – mindegyikük férfi –, akik jól szét-szórva ültek a teremben. A keskeny fénysáv megvilágította a tarkójukat. Mitchell elsődlegesen azért felelt, hogy az emberek ne csokolózzanak vagy éppen szexeljenek vetítés közben, de neki kellett kivezetni azokat is, akik elaludtak. Az anyja nemes egyszerűséggel lebujnak nevezte a mozit, de a tulajnak nem volt pénze rá, hogy felújítsa a helyet.

– Vége a filmnek – mondta, miután megköszörülte a torkát. – Kérem, hagyják el a termet.

Egyikük sem reagált.

Úgy gyűlölte az ilyet. Alig volt elég idő ahhoz, hogy autót vezessen, most pedig neki kell kiteszékelnie a felnőtteket a teremből, akik vagy olyan részegek, hogy mozdulni sem tudnak, vagy éppen annyira ittasak, hogy verekedni támad kedvük.

Megigazította a teremőri egyenruhájaként szolgáló vörös mellyényt, majd elindult a folyosón, magasra emelve a lámpája fényét, és a hozzá legközelebb ülő fickó arcába világított. A férfi előrebukott fejével a székében, világoszöld pólóját valami sötétvörösre festette. Mitchell szíve hevesen kezdett verni, de aztán megnyugodott, és kifejezetten ostobának érezte magát kezdeti aggodalma miatt. Hiszen ez valami performansz lesz, amihez művért használnak. A városban élt egy művész, az csinált mindig ilyen hülyeségeket. Mitchell nem sokat tudott a fickóról, mert az titokzatosságba burkolózott, de a Mitchell korabeli lányok mind odavoltak érte.

Ismét bevilágította a vetítőtermet, két másik néző is mozdulatlanul ült, lehajtott fejével.

Mitchell felsóhajtott.

– Nem akarom kihívni a zsarukat – mondta az előtte ülő fickónak –, de megteszem. Ne már, haver! – Megrázta a fickó vállát, először csak lazán, aztán keményebben. A fickó nyaka úgy nyeklett hátra, mint egy PEZ-adagoló.

A vér ócéánként zubogott a fülében, megbicsaklott a lába. A férfi nyakát elvágták, Mitchell látta az artériát, és, erre esküdni mert volna, a fickó gerincét is. Most már a vér szaga is megütötte az orrát.

Kiesett a zseblámpa a kezéből, és begurult az ülések alá, a nyele egymás után nekikoccant az ülések lábának, ahogy haladt az első sorok felé.

– Kapcsoljátok fel a lámpákat! – kiáltotta a vállá felett, bízva abban, hogy a gépész vagy egy másik teremőr meghallja őt.

A termet tompa fény töltötte meg, megvilágítva az elröngyödött székeket és a földön heverő üdítőspoharakat. A másik teremőr, aki valószínűleg hallotta Mitchell kiabálását, unottan, csokoládét majszolva lépett be az ajtón.

A zseblámpa fénye megállt.

– Hívd a zsarukat! – Mitchell hangja magasra szökött az izgalomtól, és savas ízt érzett a szájában. Legszívesebben ő maga hívta volna ki a rendőröket, de attól tartott, hogy elhányja magát.

– Csak szólj nekik, hogy húzzák el a csíkot! – A munkatársa nem értette, hogy mi ennyire sietős.

Mitchell tekintete egy földre dobott pattogatottkukoricás-vödron akadt meg, az agya valami vigaszt keresett a megszokottban.

– De nem tudnak!

A kétségbeesés Mitchell hangjában felébresztette a másik teremőrben is a gyanút, mert azonnal előkapta a telefonját.

– Mit mondjak nekik? – kérdezte idegesen.

– Mondd meg nekik, hogy hárman meghaltak! – Mitchellnek eszébe jutott, hogy hányan mentek el mellette a teremből kifelé a sötétben. Közülük valaki tette ezt, közülük valaki gyilkolt a sötétben. Lehet, hogy Mitchell tépte el a fickó jegyét. Lehet, hogy ő is veszélyben van? A zsaruk megkérdezik majd, hogy valaki gyanús volt-e neki, amire azt mondja majd, hogy nem, de a gyilkos attól még felismerheti őt.

Miközben a munkatársa telefonált, Mitchell felvette az üres kukoricásvödrot, és behányt. Aztán lefényképezte a hozzá legközelebb ülő holttestet.

3. FEJEZET

BŐVEN ÉJFÉL UTÁN JÁRT, amikor Jude rásimult a motorjára, és a gyilkosság helyszíné felé száguldott a 94-es autópályán. Nem volt rá jellemző, hogy nem viselt sisakot, de képtelen volt bármit is az arca elé tenni, mert klausztrófób álma még mindig ott kísértett a gondolataiban. Nem éppen átlagos dolog örülni egy gyilkosságnak, de jó volt Uriah hangját hallani a telefonban, mert szüksége volt rá. Percekkel a társa hívása előtt az alsó szomszédja felzörgött, Jude pedig izzadtan, zakatoló szívvel riadt fel. Az elmúlt néhány hétben ugyanez a szomszéd igyekezett szóba elegyedni vele a folyosón, de Jude hatásosan leállította. Mit is mondhatott volna neki? *Bocs, hogy felriasztalak a kiabálással?*

Két hónap telt el az autópályán történt lövöldözés óta, két hónap azóta, hogy Jude megölte az apját és a testvérét, akiktől már rég elhidegült, hogy megmentse a társát és a két férfi által elrabolt lányt, Octaviát. Noha határozottan bizonyítani lehet, hogy nem egy gyilkosságban voltak bűnösök, többek között Jude anyjával is végeztek, a környéken nem sokan hittek abban, hogy a kormányzó – azaz Jude apja – állt volna az efféle bűncselekmények mögött, hiszen a

férfi gyerekek körében pózolt, és vigasztalta őket személyes tragédiák esetén.

A kormányzó halála megosztotta az állam lakosságát, Jude egyesek szemében hős lett, mások szemében közellenség, attól függően, hogy ki miben hitt. Jude tisztában volt vele, hogy miket irkáltak össze róla, és szíve szerint azt mondta volna, hogy ez egy cseppet sem érdekli, de ez ebben a formában nem lett volna igaz. Már eleve durva kioltani valakinek az életét, de ha ez valaki olyan, akivel együtt nőttél fel, és egykor szerettél? Még az sem jelent vigaszt, hogy ennek köszönhetően mások megmenekültek.

A kapitányság pszichológusa azt javasolta Jude-nak, hogy vegyen ki egy teljes évet, de az azt jelentette volna, hogy egy éven át sokkal mélyebben tudta volna vizsgálni önmagát, mint szeretne volna. Inkább maradt a gyilkosságiaknál, kötelességtudóan járt terápiára, közben pedig olyan dolgok iránt érdeklődött, amiket mások egészségtelennek találnának. Mindemellett kiüresedettnek érezte magát, aminek természetesen semmi köze ahhoz, hogy elvesztette korábbi önmagát. Az úgy túl egyszerű lenne.

A Minnehaha Creek Theater nevű mozi Longfellow-ban üzemelt, Minneapolis harmincas években épült városrészében, ahol kis, egy-szintes házak álltak, amiket jelenleg egyedülállók és fiatal párok népesítettek be. Jude korábban néhány alkalommal járt már itt, de az utóbbi időben, az új életében még nem tévedt erre.

A mozihoz érve kitémasztotta a motort, majd gyalog indult tovább, az út mentén villogó fények, járőrautók és a halottkém furgonja mellett elhaladva. A mozi előtti kereszteződésben felpillantott, örömmel nyugtázta, hogy van biztonsági kamera, remélhetőleg rögzített is valamit. A moziplakátok két, évekkel korábbi akciófilmet hirdettek.

A bejárat mellett álló fiatal rendőr, akinek az volt a feladata, hogy ne engedjen be a helyszínre illetéktelen személyeket, biccentéssel üdvözölte Jude-ot. A mozi épületéből pattogató kukorica illata szállt, de lehetett érezni mögötte a rettegés illatát is.

– Kettes terem.

– Ki ért ide legelőször? – kérdezte Jude.

– Nem tudom, az egyik teremőr fedezte fel a holttesteket, miután vége lett a filmnek.

Helyszínelők, kezükben a felszerelésükkel, törtek utat maguknak közöttük. Jude megköszönte a tisztnak az információt, majd belépett az előcsarnok jól szervezett zürzavarába.

Tabletákat és érintőtollakat szorongató rendőrök vették fel vörös mellényes fiatalok vallomását. Jude lopva a testtartásukat és a mozgulataikat figyelte, izzad-e, vagy éppen matat-e az ujjával valamelyikük, ami arra utalna, hogy szerepük volt a bűncselekményben, vagy büntudatot éreznek valami miatt, de nem látott semmi olyat, amiből erre lehetne következtetni.

Miközben átvágott a tömegen, a mennyezetet és a falakat figyelte, kamerát keresett, de nem látott egyet sem. Műanyag bizonyítékjelölők sorakoztak a vörös szőnyeggel borított folyosó közepén. Véres lábnyomok. Bárki otthagyhatta őket kifelé menet a moziból, Jude mégis leguggolt, hogy alaposan megnézze őket, még a telefonjával is készített képeket.

Közvetlenül a nehéz ajtó mögött Jude megállt pár percre, hogy alaposan felmérje a helyszínt. A mozira ráfért volna egy alapos felújítás. A festék hámlott a falakról, a vörös bársonnyal behúzott székek furcsa szögben álltak, és néhol már felfeslett rajtuk a kárpit. A minneapolis-i kisvállalkozásokhoz hasonlóan ez a mozi is nehezen jutott egyről a kettőre, különösen azok után, hogy az áramszünetek és a

tüzek még jobban aláaknázták az egyébként is bizonytalan lábakon álló közbiztonságot. Áramkimaradások már nincsenek, de a sötétség szülte erőszak megmaradt. A legjobb rendőrök inkább áthelyeztették magukat, a kapitányságnak pedig ideges és tapasztalatlan újoncokkal kell feltöltenie a sorait.

Sárga szalag kerítette le a vetítőterem három szegletét. Beltéren általában nem szokták külön elkeríteni a helyszínt, de most a testek elhelyezkedése egyedi megoldást kívánt, hogy a környékük ne szennyeződjön. Három helyszínelő csapat dolgozott a három helyszín körül, Jude nem is látta a testeket.

A társa, Uriah Ashby, a gyilkossági nyomozók vezetője odasietett hozzá. Ilyen esetekben nem az a cél, hogy az ember az öltözetével is imponáljon, hanem hogy minél hamarabb a helyszínre érjen, így Uriah is csak magára kapott valamit, Jude-hoz hasonlóan farmert viselt, de a társa bőrdzsekijével szemben ő egy fekete, kapucnis pulcsit húzott felülre. Göndör, barna haja kócos volt, a tekintete a korai időpont és a megzavart édes álom ellenére is éber.

A gyilkosságok hamar felébresztik az embert, de ez az új borzalom sem volt elég ahhoz, hogy kiverje Jude fejéből az álma sötét hangulatát. Magára az álomra sohasem emlékezett, a bánat és a félelem köde azonban még sokáig zárta magába a szívét, miközben a kétségbeesés miatt az emlék lenyomata valóságosabbnak tűnt, mint ez a helyszín.

Uriah biccentett Jude-nak, hogy húzódjanak félre; úgy akart beszélni a társával, hogy más ne hallhassa. Jude észrevette Caroline McIntosht is a nyomozók között. A nő nyilvánvalóan odavolt Uriah-ért, miközben gyakran szaladt ki a száján nem odaillő megjegyzés, így gyakran derültek rajta a kollégák. Jude egyszer megpróbálta megjegyezni arról, hogy legyen egy kicsit visszafogottabb, de nem sikerült célba juttatni az üzenetét.

– Nem mindenki szeretne úgy viselkedni, mint egy érzéketlen robot – mondta McIntosh nyomozó. Jude innentől kezdve került a nő társaságát.

– Elvágták a torkukat – suttogta Uriah szomorú izgatottsággal. Az elkövetés módja érdekes volt, nem is olyan rég találkoztak hasonlóval.

– Szemtanúk?

– Még nem találtunk.

Három holttest, egymástól egyenlő távolságra, szemtanúk nélkül. Szinte lehetetlen ezt így kivitelezni. Ráadásul elvágták a torkukat... A teremben valószínűleg mindenki arra a két gyilkosságra gondolt, ami alig három hete történt, és még nem sikerült megtalálni a tettest. Mindkét esetben egy áldozat volt, akinek elvágták a torkát – az egyiküket egy mosdóban, a másikat a városi parkban. A várost mindenütt behálózó biztonsági kamerák miatt az ilyesmit manapság nehéz úgy elkövetni, hogy az ember ne bukjon le. Ezeket azonban nem felindulásból, hanem alapos tervezés után követték el.

– Ismét úgy tűnik, valaki a gyilkosság örömeért ölt – állapította meg Uriah.

Jude bólintott. Ha idegenek az áldozatok, akkor szinte képtelenség megoldani az ügyet.

– Az ülések és a lejtős padló miatt nehéz átvizsgálni a helyszínt – folytatta Uriah. – Túl sok az ember és túl kevés a hely, szóval felváltva dolgoznak. Ha a helyszínelők végeznek az előzetes vizsgálatokkal, majd alaposan megnézhetjük a holttesteket is.

– Az áldozatok?

– Három férfi. – A korábbi esetekben is férfiak voltak az áldozatok, de ez önmagában még nem jelent semmit.

– Igazolvány?

Uriah felsorolta az áldozatok nevét, de ez a nyomozás jelen szakaszában nem sokat jelentett.

– Az egyiküknek volt priusza ittás vezetés miatt, egy másik pedig néhányszor tilosban parkolt, de mindegyikük átlagos városinak tűnik.

Papíron azonban bárki átlagosnak tűnhet.

– Mélyebbre kell ásunk az életükben, lehet, hogy ismerték egymást. – Ennek azonban kicsi a valószínűsége.

Uriah rámutatott az először kiérkező rendőrrre, majd mindketten odamentek hozzá.

– Nincs szemtanú? – érdeklődött Jude ismét.

A zsarú megmarkolta az övét, és a fejét ingatta.

– Itt egy zsúfolt vetítőterem, és senki sem látta a gyilkost, még csak az sem tűnt fel nekik, hogy meghalt valaki?

– Nem is volt telt ház.

Ha valaki egyedül ül, a sor közepén, akkor azzal nem foglalkozik senki, mert nem kell kikerülni vagy átlépni a lába felett.

– Megtalálták a gyilkos fegyvert?

– A kollégák most a kukákat ellenőrzik, illetve becsöngetnek a környék házaiba, de eddig semmi.

– Mi a helyzet a teremőrrel, aki felfedezte a holttesteket?

– Megviselte az eset, és nem sokat tudtunk meg tőle. Abban bízom, hogy talán maguk szóra bírják. Magas, sovány, vörös hajú, Mitchell Davidsonnak hívják. Legutóbb az előcsarnokban láttam.

Jude is itt talált rá.

Szegény kölyök teljesen kiborult. Az arca sápadt, a szeme vérágas, és hányásszag lengte körül, ahogy a kukoricásvödrot szorongatta.

– Mitchell Davidson? – szólította meg Jude, noha tisztában volt vele, hogy tényleg a sráccal kell beszélnie. Közelebbről megnézve látta, hogy gyöngyözik a homloka. Felismerte az ájulás tüneteit.

Gyorsan egy székhez kísérte a fiút, ő pedig úgy rogyott le rá, mintha kirúgták volna alóla a lábait.

– Hajtsd le a fejed! – Elvette a kezéből a vödört, majd finoman előrehajtotta a fejét. – Hajtsd a térded közél!

Miközben a fiú összeszedte magát, Jude egy üveg vizet hozott a büfé üvegajtós hűtőjéből. Azok után, ami történt, a tulajdonost ez úgysem zavarná. Amikor visszaért Mitchellhez, letekerte a kupakot a palackról, és odanyújtotta neki, miközben segített a fiúnak felegyenesedni.

– Apró kortyokban igyál!

Mitchell a szájához emelte a palackot, Jude pedig odahúzott mellé egy széket, és némán helyet foglalt, aztán amikor a fiú arca visszanyerte az egészséges színét, nekilátott, hogy kihallgassa.

A srác elmesélte a pillanatot, amikor rádöbbsent, a férfi valóban meghalt.

– Eddig még soha nem láttam holttestet. – A srác Jude-ra pillantott, de nem tartotta a szemkontaktust. – Maga már biztosan hozzászokott.

– Az ember soha nem szokja meg – árulta el Jude.

Sikerült kiszednie a srácból azt is, amit valóban meg akart tudni, amit fel kellett idéznie a fiúnak az este azon részéből, ami még a borzalmak előtt történt.

– Láttál valaki gyanúsát? Valaki olyat, aki valami miatt nem tetszett? Ez gyakran megesisik. Az emberek hatodik érzéknek tartják, de szerintem csak a túlélési ösztönünk maradéka. Mindenki megvan, csak figyelni kell a másokra.

Ő aztán tudta, hogy mire képes a túlélési ösztön. A túlélésnek köszönheti, hogy kialakult az érzéke, amivel az embereket tudja olvasni.

Az utóbbi időben, a rémálmainak köszönhetően, próbálta tompítani az érzékeit.

– A nézők fele ilyen – mondta Mitchell –, különösen a késő esti vetítéseken. Tudja, az a feladatom, hogy figyeljek, az emberek ne csókolózzanak vagy... tudja. – Kirázta a hideg.

– Hogy ne maszturbáljanak?

Mitchell enyhén zavarba jött.

– Nem is értem, miért. Még ha pornót vetítenénk, de hát így is csinálják.

– Szerintem azért, mert nyilvános helyen csinálhatják – felelte Jude. – Nincsenek egyedül. Az is izgalmat jelent a számukra, hogy valaki rajtakaphatja őket. Ettől izgulnak fel.

– Inkább mennének át tilosban a zebrán!

Jude halványan elmosolyodott, értékelt a srác humorérzékét, de folytatnia kellett a kikérdezést.

– Láttál valakit, aki a szokásosnál is gyanúsabb volt?

– Nem hiszem – felelte némi töprengés után.

– Lehet, hogy később még eszedbe jut valami. – Jude azt vette fontolóra, hogy vajon Mitchell maga lehet-e a gyilkos. A fiú alig lépett be a serdülőkorba, ártatlannak tűnt, azonban a szociopátákat gyakran lehetetlen olvasni, mert nincsenek jelek, amik egy lelkiismerettel rendelkező embert például elárulnának.

– Nem tudom, de igyekszem.

– Ne erőltesd! – Ez hamis emlékeket eredményezhet. – Be kell jönnöd a kapitányságra, hogy hivatalosan is felvehessük a vallomásoadat. Majd az egyik járőr bekísér.

– Gyanúsított vagyok? – Nem tűnt riadtnak. A sokk miatt. Az érintettek ilyenkor általában nem úgy reagálnak, ahogy az

átlagember elképzeli, és gyakran a furcsa vagy közömbös viselkedést vélik büntudatnak.

– Ez a szabályos eljárás ahhoz, hogy megfelelően rögzítsünk egy vallomást – magyarázta Jude.

– Ki lesz bent? Maga?

– Lehetek én is, de ha inkább egy férfi nyomozót szeretnél, csak szólj, az is megoldható.

– Szeretném, ha maga lenne! – Mitchell lehajtotta a fejét, és bizonytalanul, kissé zavartan folytatta. – Tudom, hogy ki maga. Nagyon durva volt, ami ott, az autópályán történt. Mint valami filmben. Láttam a híradóban. – A történet azon részére fókuszált, amivel azonosulni tudott. – Ahogy megmentette azt a lányt, meg minden...

Jude nem igazán tudott észrevétlen maradni Minneapolisban. Rövidre nyírt, ősz haja is szokatlan látvány volt, de nem volt hajlandó befestetni. Keményen küzdött azért, hogy visszatérjen az emberek közé, és most, hogy visszatért, nem fogja megjátszani magát.

– Maga szerint veszélyben vagyok? – kérdezte Mitchell.

Jude részletesen elmagyarázhatta volna, hogy van ugyan egy minimális esély erre, de a srác nem ezt a választ szeretné hallani. Van, aki az igazságra kíváncsi, és van, aki hazugságot akar hallani. Jude nem akart hazudni a fiúnak, de azért finomított a válaszában.

– Nem hiszem, de azért tartsd nyitva a szemed. – A bőrdzsekijéből két ujjal előhúzta a névjegykártyáját, és a fiúnak nyújtotta. – Ha valami gyanúsat látsz, hívj csak fel, akár éjszaka is.

Ez legalább valamennyire megnyugtatja a fiút.

Egy perccel később Jude bemutatta a srácnak a tisztet, aki majd beviszi a kapitányságra, aztán visszament a vetítőterembe. Már kevesebben dolgoztak a testek körül, végre ő is megnézhetette az áldozatokat. A minnesotai állami nyomozóiroda helyszínelői utat engedtek

Jude-nak, Uriah-nak és Caroline McIntoshnak, hogy szemügyre vegyék az első holttestet. Ingrid Stevenson, az igazságügyi orvosszakértő karba tett kézzel várt rájuk.

Az áldozat férfi, a harmincas éveinek végén járhatott.

Jude közelebb hajolt. Valaki a kezébe nyomott egy zseblámpát, hogy jobban lásson a terem nem éppen remek világításában. Bekapcsolta a lámpát, majd a fényét a férfi arcára irányította. Cserzett, rancos bőr, a keze is sötét árnyalatú, viharvert. Feltehetően építőmunkás, ezt a feltételezést a kopott farmer és a több helyen lerúgott csizma is megerősíti. Jude csak akkor irányította a fényt a tátongó sebre, amikor alaposan sikerült végigmérnie a fickót.

– Ehhez komoly erőre volt szükség – állapította meg Uriah.

– Vagy komoly adrenalinlöketre. – Jude nemrég egy sorozatos betörővel találkozott, aki kötélén mászott le az épületből, ahová betört, pedig alapjában véve nem tudott kötelet mászni.

Az adrenalin mérhetetlen erővel ruházza fel az embert.

– Gyilkos fegyver? – kérdezte Jude Ingridtől.

A rideg, ötven körüli nő tipikus minnesotai skandinávszőke volt, ezenkívül pedig az állam egyik legjobb orvosszakértője.

– A boncolás után majd többet tudok mondani. – Ingrid nem volt a találgatások embere, különösen a helyszíni szemlén tartózkodott ettől.

Jude kikapcsolta a zseblámpát, majd odaadta Uriah-nak, és hátrébb lépett.

– Találtam valamit – szólt közbe McIntosh. Elővett egy nagy papírlapot, kihajtogatta, és továbbadta. Jude azt hitte, a bűnügyhöz lesz valami köze, de tévedett.

Az eddig is lejtős padló mintha meredekebbé vált volna, meg kellett támaszkodnia, amikor az árverésről szóló hirdetés a kezébe

jutott. A kép egy házat ábrázolt, egy egyszerű téglaházat gipszvakkalattal és törött ablakokkal. A ház azonban egy pincét rejt magában, a pincét, ahol három éven keresztül fogva tartották.

– Ez mi az ördög, McIntosh? – csattant fel Uriah.

Jude merev, ideges mozdulattal felkapta a fejét, hogy láthassa a haragot a társa tekintetében.

McIntosh elvörösödött, de attól még kacéran megvonta a vállát.

– Úgy gondoltam, hogy Jude tudni szeretne róla. – Szinte biztos, hogy a szórólap már napok óta nála volt, és csak a megfelelő pillanatra várt, hogy előránthassa. Ez azonban nem csak megfelelő pillanat volt: mintha ez a pillanat arra irányult volna, hogy visszavágjon Jude-nak, és megalázhassa őt a kollégái előtt.

Uriah-t azonban nem hatotta meg a nő megjátszott ártatlansága.

– Nem tudom, hogy mire készülsz, de állítsd le magad!

– Ez egyáltalán nem titok. – McIntosh védekezően felszegte az állát. – Mindenki azt találgatja, vajon ki veszi majd meg.

– El tudom képzelni, ahogy valaki hasznot húz belőle – szolt közbe az egyik járőr. – Mondjuk, valamilyen horrorházat csinál belőle.

– Nekünk kellene megvenni, és aztán porig égetni – tette hozzá egy másik rendőr.

Valaki halkán megjegyezte, hogy ez a beszélgetés itt és most nem helyénvaló. A többiek bólogattak. Jude révedt tekintetét szinte vonzotta a kezében tartott szórólap.

– Mi lenne, ha egy fokkal professzionálisabban viselkednénk? – Ingrid felegyenesedett, és lehúzta a kezéről a kesztyűt.

– Csak beszélgetünk – hárított McIntosh. – Néha segít.

– Lehetőleg csak a büntényről beszéljünk – zárta le a témát Uriah. – *Erről* a büntényről.

Jude ismét felemelte a fejét. McIntosh szemébe könny szökött. Az igazságügyi orvosszakértő és Uriah is megfeddte, ráadásul a bűncselekmény helyszínén.

– Semmi baj. – Jude szerette volna kissé elvenni McIntosh nyilvános megalázásának élet, mert zavarta, ha valaki szenvedett. – Örülök, hogy erről is hallottam.

Azzal összehajtotta a szórólapot, és a bőrdzsekijébe csúsztotta. A kép közel volt a bőréhez, érezte a vibrálását és a benne rejlő ígéretet. Igazából már hallott az árverésről, és már terve is volt.

4. FEJEZET

—**K**ÉRLEK, A FELVÉTEL KEDVÉÉRT, mondd ki hangosan a neved és a laccímed!

Jude Mitchell Davidsonnal szemben ült a minneapolis-i rendőrkapitányság egyik kihallgatósobájának kis asztalánál. A mennyezeti kamera zöld fénye jelezte, hogy a kamera rögzíti a beszélgetést, de ugyanezen célból Jude az asztalra tett egy digitális diktafont is.

Nyolc óra telt el azóta, hogy befutott a 911-hez a hívás, és azóta sem Jude, sem Uriah le nem hunyta a szemét. A gyilkosság áldozatai a boncolásra vártak. A biztonsági kamera felvételeit feltöltötték a kapitányság belső rendszerébe. Mitchell még mindig ideges volt, de az emberek, akik az ő helyén ülnek, általában azok. Mint amikor az embert megállítja a rendőr, holott semmi rosszat nem csinált.

— A szüleimmel élek — mondta Mitchell, miután megadta a nevét és a laccímét, aztán amikor Jude arról kérdezte, hogy milyen egy átlagos napja, csak annyit felelt: — Gimnáziumba járok. — Ezzel el is mondott mindent.

— El tudnád mesélni, hogy mi történt szeptember tizenötödike hajnalán?

Mitchell meg-megakadó nyelvvvel ismét előadta a moziban történeteket, ahogy végigsétált a székek közötti folyosón, hogy megkérje a férfit, távozzon, aztán amikor megrázta a vállát, a nyaka hátrabicsaklott, felkapcsolták a villanyt, és kihívták a 911-et.

Jude a részletek iránt érdeklődött.

– Mi történt, mielőtt elkezdődött volna a film?

A srác nem tudott mit hozzátenni, pedig igyekezett, Jude ugyanakkor azt sem szerette volna, ha csak azért kitalálna valamit, hogy válaszoljon.

– Te ellenőrizted a jegyeket. – Talán könnyebb, ha az apró mozzanatokra fókuszálnak. – Láttál vagy éreztél bármi kellemetlent? Egy arcot, egy arckifejezést, egy kezét, ami túl kérges vagy túl lágy volt? Emlékszel valamilyen illatra?

– Általában nem nézek az emberek szemébe, egyszerűen csak kiviszem a kezükből a jegyet – magyarázta fészkelődve Mitchell. – Az emberek szerint félénk vagyok, de nem biztos, hogy erről van szó. Sokkal inkább csak arról, hogy nem igazán vagyok társasági ember. A következő kézre és az abban szorongatott jegyre figyelek, nem az arcokra vagy a személyekre.

– Néha a félénk emberek a legjobb megfigyelők.

– Mint maga?

– Szerintem én sem vagyok félénk – mosolyodott el Jude. – Inkább... visszahúzódom. – Felállt a székről. – Hozok egy pohár vizet. Kérsz valamit? Üdítőt? Kávét?

– Kólát.

Jude szándékosan hagyott időt arra, hogy a fiú a távollétében is gondolkozhasson. Néhány perccel később egy dobozos kólával a kezében tért vissza, majd átcsúsztatta az asztalon, aztán lecsavarta a vízpalack tetejét.

Mitchell felpattintotta a fémfület, ivott egy nagy kortyot, Jude szemébe nézett, de elkapta a fejét.

– Amíg távol volt, gondolkoztam, és eszembe jutott valami.

Jude bólintott, nem volt semmi izgalom a mozdulatában, inkább olyan gesztus volt, amivel akkor reagál az ember, amikor a barátja az időjárás miatt panaszkodik.

– Eszembe jutott egy lány... Nagyon csinos volt. Hosszú, szőke haj, nagyjából egykorú lehetett velem. Kellemes illata volt, süti-re emlékeztetett.

Meglepte a hír, ugyanakkor számított is rá.

– Egy srácnak feltűnik egy csinos lány.

Mitchell sápadt arcára szín szaladt.

– Miért figyeltél fel rá? Furcsán viselkedett? Ideges volt? Remegett a keze, amikor beletéptél a jegyébe? Furán vette a levegőt?

– Egyedül volt.

– Egyedül?

– Hallott már olyanról, hogy egy tinilány egyedül menjen moziba? A lányok még a vécére se mennek ki egyedül.

– Ez egy okos meglátás.

– Nem kellett volna mondanom róla semmit. – Ismét ivott egy kortyot az üdítőből. – Nem akarom bajba keverni. Egy lány nem tenne ilyesmit.

Jude nem foglalkozott azzal, hogy elmondja a fiúnak, a nők milyen szerepet játszottak a Tate–LaBianca-gyilkosságokban 1969-ben. Egyébként is fiatal ahhoz, hogy tudja, miről is van szó.

– Honnan tudod, hogy egyedül volt?

– Nem beszélgetett senkivel, és egyedül kereste meg a helyét is.

– Szóval azért egy-két embert megnézel magadnak.

– Úgy tűnik. – Mitchell ismét mozgolódni kezdett, a kezét a combjai közé szorította. – Nem akartam hazudni. – A hangja újból idegességről árulkodott.

– Tudom – nyugtatta meg Jude. Hátradőlt, közben alaposan megfontolta a következő mondatát. – Amit most mondani fogok, az bizalmas információ, szóval maradjon kettőnk között. – Az is segíthet a srácon, ha Jude azt mutatja, megbízik benne annyira, hogy bizalmas információt osszon meg velem a nyomozásról. – Lehet, hogy több elkövető volt. Ha tényleg erről van szó, akkor lehet, hogy nem együtt mentek be a vetítőterembe, hanem szétváltak.

Jude felnyitotta a laptopot, bejelentkezett a rendőrség virtuális magánhálózatára, a székét pedig a fiú mellé hozta, hogy mindketten láthassák a képernyőt, miközben a nyomozó néhány kattintással megnyitotta a moziba belépő nézőkről készült biztonsági felvételt.

Sajnos a járda nem volt megvilágítva. Volt fontosabb dolga is a város vezetésének, mint a törött izzók cseréje, és az is meglehet, hogy már újra tönkrementek azóta, hogy kicserélték őket, lehet, hogy nem is egy alkalommal, mert a vandálok azt szeretik, ha sötétség veszi őket körül.

A kapitányság audiovizuális szakértője próbált világosítani a felvételen, de Jude nem sok reményt fűzött a sikerhez. Nemcsak sötét volt az éj, hanem hideg és szeles is. Az emberek kötött sapkát húztak, lehajtották a fejüket, és felvették a minneapolisiakra jellemző testtartást, ami a hideg klímában leélt évek során alakult ki.

Mitchellnek nem maradt több hozzáfűznivalója, így Jude elengedte azzal, hogy később még keresni fogja.

– A névjegyemen ott a telefonszámom. Hívj fel, ha valami az eszedbe jutna!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A következő szemtanú a másik teremőr volt, ő azonban nem rendelkezett semmilyen megfigyelői készséggel, és a kihallgatás alig néhány percig tartott csak. A mozigépész következett, de ő sem tudott semmi lényegessel szolgálni.

Aztán egy üzenet érkezett Uriah-tól:

Találkozunk az emeleten. Ortega beszélni akar velünk, mielőtt elindulnánk a hullaház felé.